

Chương 6

Vì tình yêu thương đôi với 1 con người

Khi Giôn Thoócton bị công liệt chân hồi tháng chạp vừa qua, bạn phường của anh đã sắp xếp cho anh chỗ nghỉ ngơi thoải mái và để anh ở lại chờ hồi phục, còn họ cứ tiếp tục ngược dòng sông để kiếm 1 bè gỗ sẽ đưa đi Đoxân bán. Vào lúc Thoócton cứu Bắc, anh vẫn còn hơi khấp khểnh, nhưng nhờ thời tiết tiếp tục ấm áp, nay anh đã khỏi hẳn.

Và tại nơi đây, nằm cạnh bờ sông qua suốt những ngày xuân dài, dõi theo dòng nước chảy, nhàn nhã lắng nghe tiếng chim hót và tiếng rì rào của thiên nhiên, Bắc dần lấy lại được sức lực.

Thật không còn gì bằng được nghỉ ngơi sau 1 cuộc hành trình những 3000 dặm, và cũng phải thú thật là Bắc đã đâm ra lười nhác trong khi những vết thương của nó kín miệng dần, các cơ bắp nở ra và thịt lại đẩy lên che kín xương cốt nó. Nói cho đúng ra, tất cả đều lên che kín xương cốt nó. Nói cho đúng ra, tất cả đều ngồi dung chả làm gì - Bắc, Giôn Thoócton, Xkít và Ních - trong khi chờ chiếc bè đến chở họ xuôi dòng đi Đoxân. Xkít là 1 con chó săn lông xù nhỏ nhắn gác Ailen, đã sớm đánh bạn với Bắc vào lúc Bắc đang trong tình trạng dở sống dở chết không còn hơi sức nào cự lại những động tác làm thân ban đầu của cô ả. Cô nàng Xkít có cái nét đặc sắc của thầy thuốc mà người ta thường thấy ở 1 số con chó. Giống như 1 con mèo mẹ liếm lông cho con, cô nàng đã liếm và làm sạch những vết thương của Bắc. Theo 1 nếp đều đặn, mỗi buổi sáng sau khi Bắc ăn xong, cô nàng lại thực hiện cái nhiệm vụ mà cô nàng đã tự giao cho mình, cho đến khi Bắc quen đi đâm ra mong ngóng sự chăm sóc của Xkít chả khác gì mong ngóng sự chăm sóc của Thoócton vậy. Còn Ních, 1 con chó đen to lớn, là giống chó dò thú, lai chó săn Xcôtlen, có đôi mắt tươi cười và tính tình dễ thương vô hạn, cũng thân mật với Bắc như Xkít mặc dù không bộc lộ bằng.

Điểm làm cho Bắc phải ngạc nhiên là những con chó này không tỏ ra ghen tị với Bắc chút nào. Chúng hình như cùng chia sẻ lòng tốt và sự rộng lượng của Giôn Thoócton. Khi Bắc đã cứng cáp lên, chúng lôi kéo nó vào đủ loại trò chơi ngộ nghĩnh mà chính Thoócton cũng lao vào tham gia không nhận được. Cứ như vậy, Bắc vượt qua 1 cách dễ dàng thời kỳ hồi phục và bước vào 1 cuộc sống mới.

Tình yêu thương, 1 tình yêu thương thực sự và nồng nàn, lần đầu tiên phát sinh ra bên trong nó. Trước kia nó chưa hề cảm thấy 1 tình yêu thương như vậy lúc ở tại nhà Thẩm phán Milo giữa thung lũng Xanto Clara mon man ánh nắng. Với những cậu con trai của ông Thẩm. Trong những buổi đi săn hoặc đi lang thang đây đó, tình cảm của Bắc chỉ là thứ tình bạn làm

ăn cùng hội cùng phường. Với những đứa cháu nhỏ của ông Thẩm, đó là 1 thứ trách nhiệm hộ vệ trong niềm kiêu hãnh tự cao tự đại. Còn đối với bản thân ông Thẩm thì đó là thứ tình bạn trịnh trọng và đường hoàng. Nhưng, tình thương yêu sôi nổi, nồng cháy, thương yêu đến mức tôn thờ, thương yêu đến cuồng nhiệt, thì phải đến Giôn Thoócton mới khơi dậy lên được trong lòng Bắc.

Con người này đã cứu sống nó, đó là 1 lẽ: nhưng hơn thế nữa, con người này là 1 ông chủ lý tưởng. Những người khác trông nom chó của họ xuất phát từ 1 ý thức về nghĩa vụ và về lợi ích, kinh doanh; còn Giôn Thoócton thì chăm sóc chó của mình như thể chúng là con cái của anh vậy, là bởi vì anh không thể nào dùng được. Và anh còn chăm sóc nhiều hơn nữa kia. Anh không bao giờ quên chào chúng bằng 1 cử chỉ thân ái hoặc 1 lời hơn hờ. Ngồi xuống nói chuyện lâu với chúng (mà anh gọi là "tâm phào") là điều mà cả anh và chúng đều thích thú. Anh có cái thói quen túm chặt lấy đầu Bắc rồi dựa đầu anh vào đầu nó, hoặc lắc nó đảo qua đảo lại, vừa lắc vừa khe khẽ thốt lên những tiếng rủa mà đối với nó lại là những lời nói nựng âu yếm. Bắc thấy không có gì vui sướng bằng được cái ôm ghì mạnh mẽ ấy và những rủa rử rĩ bên tai ấy, và theo mỗi cái lắc đảo qua đảo lại, nó tưởng chừng như quả tim mình muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực vì quá ngây ngất rạo rục. Khi được buông ra, nó bật dậy đứng thẳng lên, miệng cười, mắt hùng hồn diễn cảm, họng rung lên những âm thanh không thốt nên lời, và cứ như vậy trong tư thế đứng yên bất động. Những lúc ấy Giôn Thoócton lại kêu lên, trân trọng: "Trời đất! Mày hầu như biết nói đấy!"

Bắc có 1 kiểu biểu lộ tình thương yêu gần giống như làm đau người ta. Nó thường hay há miệng ra cắn lấy tay Thoócton rồi ép răng xuống mạnh đến nỗi vết răng hằn vào da thịt 1 lúc sau mới mất. Và cũng như Bắc hiểu những tiếng rủa là những lời nói nựng, con người cũng hiểu cái cắn vờ ấy là 1 cử chỉ âu yếm yêu thương.

Tuy nhiên, tình thương yêu của Bắc phần lớn được diễn đạt bằng sự tôn thờ. Mặc dù nó sung sướng đến cuồng lên mỗi khi Thoócton vuốt ve hoặc nói chuyện với nó, nó không sẵn đón những biểu hiện tình cảm đó. Bắc khác với Xkít mà cũng khác với Ních, Xkít có thói quen thọc cái mũi của nó vào dưới bàn tay của Thoócton rồi hích, hích mãi cho đến khi được vỗ về. Ních thì thường hiện ngang bước tới rồi tựa cái đầu to lớn của nó lên đầu gối của Thoócton. Còn Bắc thì bằng lòng với việc đứng cách 1 quãng mà tôn thờ anh. Nó thường nằm phục ở chân Thoócton hàng giờ, mắt hau háu, tinh táo linh lợi, ngược nhìn thẳng vào mặt anh, chăm chú vào đấy, xem xét kỹ nét mặt, theo dõi với 1 mối quan tâm đặc biệt từng biểu hiện thoáng qua, mọi cử động hoặc đổi thay trên thần sắc. Hoặc, cũng có lúc do tình cờ, nó nằm xa ra hơn, về 1 bên hoặc đằng sau anh, quan sát hình dáng của anh và dõi theo những cử động từng lúc của con người anh. Và thường thường, do mối giao cảm giữa chó và người, sức mạnh của cái nhìn của Bắc làm cho Giôn Thoócton quay đầu sang, và nhìn trở lại nó

không nói năng gì, nhưng đôi mắt anh toả rạng linh cảm tự đáy lòng, trong khi tình cảm của Bắc cũng ánh ngời lên qua đôi mắt nó.

Trong 1 thời gian dài sau khi được cứu sống, Bắc không muốn rời Thoócton ra 1 bước. Từ lúc anh bước ra khỏi lán cho đến lúc anh lại trở vào đây, khi nào Bắc cũng bám gót anh. Việc thay thầy đổi chủ xoành xoạch kể từ khi nó vào vùng đất phương Bắc đã làm nảy sinh ra trong lòng nó nỗi lo sợ không có người chủ nào có thể gắn bó lâu dài cả. Nó sợ Thoócton cũng lại biến khỏi cuộc đời của nó như Perôn và Phrăngxoá và anh chàng người lai Xcôtle đã đi qua rồi biến mất trước đây. Ngay cả ban đêm, trong giấc mơ, nó cũng bị nỗi lo sợ này ám ảnh. Những lúc ấy nó vội vùng dậy không ngủ nữa, trườn qua giá lạnh đến tận mép chiếc lều, rồi đứng ở đấy lắng tai nghe tiếng thở đều đều của chủ.

Nhưng mặc dù Bắc mang mối tình cảm sâu nặng như vậy đối với Giôn Thoócton - mà điều này hình như chứng tỏ ảnh hưởng hiền hoà của sự văn minh hoá - nhưng huyết thống của nguyên thủy mà vùng đất phương Bắc đã khơi dậy bên trong nó, vẫn tồn tại và sống động. Nó vẫn có sự trung thành và lòng tận tụy, những đức tính nảy sinh ra từ bếp lửa và mái nhà; thế nhưng nó còn giữ lại bản tính man rợ và quỷ quyết. Nó là 1 vật của hoang dã, từ cõi hoang dã đến đây ngồi cạnh bếp lửa của Giôn Thoócton, đúng hơn là 1 con chó của vùng đất phương Nam dịu dàng mang dấu ấn của bao nhiêu thế hệ văn minh. Do tình thương yêu sâu nặng của nó, nó không thể nào đánh cắp của con người này, nhưng đối với bất kỳ người nào khác, tại bất kỳ khu vực lán trại nào khác, nó đã không hề ngần ngại 1 giây phút nào, trong khi nó lại đủ khôn ranh để xoáy trộm mà không bị phát hiện.

Mặt mũi và thân mình nó đầy vết rãnh của nhiều con chó nó vẫn đánh nhau dữ tợn như trước và lại có nhiều mưu mẹo hơn. Xkít và Ních thì lành nết quá nên không phải là đối tượng để gây chuyện - hơn nữa, chúng lại là của Giôn Thoócton. Nhưng bất cứ con chó lạ nào, dù thuộc nòi gì hoặc dững mảnh đến đâu đi nữa, đều phải nhanh chóng thừa nhận quyền uy tối cao của Bắc, nếu không sẽ buộc phải giao tranh 1 mất 1 còn với 1 đối thủ ghê gớm. Và Bắc không hề thương hại. Nó đã học được sâu sắc luật của dùi cui và răng nanh, và nó không bao giờ từ bỏ 1 lợi thế hoặc lùi bước trước 1 kẻ thù mà nó đã đẩy vào con đường dẫn đến cõi của Thần Chết. Nó đã học được những bài học ở Xpít và ở những con chó chiến đấu đầu đàn của cảnh sát và ngành bưu điện, nó biết được là không có con đường trung dung. Nó phải thống trị hoặc bị thống trị; mà tỏ lòng thương hại là dấu hiệu của sự mềm yếu. Lòng thương hại không tồn tại trong cuộc sống nguyên thủy. Lòng thương hại dễ bị hiểu lầm là sự sợ hãi, mà những thứ hiểu lầm như vậy dẫn đến cái chết. Giết hoặc bị giết, ăn thịt hoặc bị ăn thịt, đó là quy luật; và đối với mệnh lệnh ấy, truyền xuống đến nó từ những nơi sâu thẳm của thời gian, nó đã tuân theo.

Nó già đời hơn số nhưng năm tháng mà nó đã trải qua và số những hơi thở của lồng ngực nó. Nó là mối dây nối liền quá khứ với hiện tại và cõi vĩnh cửu ngàn xưa phía đằng sau nó vẫn rộn ràng truyền qua nó 1 nhịp đập đầy uy lực mà nó dao động hoà theo, giống như sóng triều lên xuống và 4 mùa tuần hoàn vẫn bằng dao động. Nó ngồi cạnh bếp lửa của Giôn Thoócton, nó đẩy, con chó ức nở rộng, nanh trắng, và lông mao dài rậm: nhưng đằng sau nó là bóng dáng của 1 loại chó, nửa sói hoang, hoặc sói hoang chính cống như thú giục, như nhắc nhở, thưởng thức mùi vị miếng thịt nó ăn, thèm khát hợp nước nó uống, cùng nó đánh hơi làn gió, cùng nó lắng tai nghe và mách cho nó xác định những tiếng động của sự sống hoang vu trong rừng thẳm, chỉ đạo tâm tính của nó, điều khiển hành vi của nó, cùng nằm xuống ngủ với nó khi nó nằm xuống cùng mơ với nó và mơ còn xa hơn về kiếp sau của nó, và bản thân chúng còn trở thành những hình ảnh hiện lên ngay trong giấc mơ của nó.

Những bóng dáng hiển hiện ấy đã ra hiệu, vẫy gọi nó với 1 sức mạnh bức bách đến nỗi ngày trôi qua, loài người và những đòi hỏi của loài người cứ tuột ra xa khỏi nó. Từ 1 nơi sâu thẳm trong rừng hoang 1 tiếng gọi thường cất lên, xốn xang và quyến rũ 1 cách huyền bí. Và do nó luôn luôn nghe thấy cái tiếng gọi đó, nó cảm thấy buộc phải quay lưng lại ngọn lửa của con người và nền đất đã được chân người nện chặt ở chung quanh, để lao vào rừng sâu, và cứ lao tới, lao tới tới nơi nào và tại sao như vậy nó cũng không biết nữa. Mà nó cũng không tự hỏi là từ nơi nào và tại sao tiếng gọi kia lại đang vang lên khẩn thiết như vậy, ở đâu đó sâu thẳm trong rừng hoang. Nhưng những khi nó chạy ra đến nơi đất hoang còn mềm chưa ai đặt chân tới dưới bóng rừng xanh, thì tình yêu thương đối với Giôn Thoócton lại kéo nó trở lui về bên bếp

Chỉ vì mỗi 1 mình Thoócton mà nó còn ở lại. Toàn bộ những kẻ khác của loài người không còn ý nghĩa gì. Những du khách ngẫu nhiên gặp nó có thể ngợi khen hoặc vỗ về nó, nhưng đối với tất cả những điều đó nó đều lạnh lùng, và khi gặp phải 1 người quá vồ vập quẩn quít thì nó thường đứng dậy và bỏ đi. Khi những bạn phường của Thoócton là Hendor và Phiti đưa chiếc bè lâu nay mong đợi đến nơi này, Bắc phớt lờ họ cho đến khi nó biết được là họ thân cận với Thoócton; khi đó nó mới chịu khoan thứ với họ theo 1 kiểu thụ động chấp nhận những sự chiều cố của họ như thể chính vì nó chiều cố họ và chấp nhận đấy thôi. Họ cũng thuộc loại người rộng lượng hào phóng như Thoócton, sống sát với thực tế, suy nghĩ đơn giản nhưng đầu óc sáng suốt, minh mẫn. Và qua 1 thực tế thời gian, trước khi họ lái chiếc bè gỗ ngoặt vào vũng nước xoáy lớn bên cạnh nhà máy cửa ở Đoxân, họ đã hiểu được Bắc và tính nết của nó, nên họ không cố đòi Bắc phải thân thiết với họ như Xkít hay Ních.

Tuy nhiên, đối với Thoócton, tình yêu thương của nó hình như cứ ngày càng tăng lên, tăng lên mãi. Trong những con người, duy nhất chỉ có anh là có thể đặt được 1 túi hành lý trên lưng Bắc trong cuộc hành trình ngày hè. Khi Thoócton ra lệnh thì không có công việc gì là

quá khó khăn đối với Bắc. 1 hôm (sau khi họ đã kiếm được 1 số lương thực và vốn liếng nhờ bán chiếc bè gỗ và rời Đoxan ngược nguồn sông Tanana), người và chó đang ngồi trên chỏm 1 vách đá dựng đứng bên 1 cái vực sâu đến 300 bộ, đáy vực là nền đá trần trụi, Giôn Thoócton ngồi gần mép vực, Bắc tựa vào vai anh, Thoócton chợt nảy ra 1 ý nghĩ nông nổi, anh lưu ý Hendor và Piti hãy xem anh thử 1 điều vừa thoáng qua trong óc:

- Nhảy đi, Bắc! - anh vung tay ra trên vực sâu, ra lệnh.

Trong khoảnh khắc, anh đã phải ôm ghì lấy Bắc ở mép đá cheo leo trong khi Hendor và Piti đang gò người kéo cả anh và Bắc trở lui vào nơi an toàn.

- Thật là đại dột! - Piti thốt lên, sau khi sự việc đã xong xuôi và họ đã hoàn hồn.

Thoócton lắc đầu:

- Không! Thật là tuyệt vời, mà cũng thật là khủng khiếp. Các cậu có biết không, đôi khi nó làm cho tớ phát sợ.

- Vô phúc cho kẻ nào dám chạm vào anh trong khi nó ở quanh quần bên anh. Tôi thì chẳng dám - Piti tuyên bố như để kết luận, hất đầu chỉ về phía Bắc.

- Lay Chúa! - Hendor góp thêm ý mình - Cả tôi nữa tôi cũng chẳng dám.

Chính tại thị trấn Xóccon, vào 1 ngày cuối năm, điều lo sợ đó của Piti đã được thực tế chứng minh là đúng. Bócton "Đen", 1 con người xấu tính và hiểm độc, đang gây sự với 1 anh chàng mới đến lạ nước lạ cái ở bên quầy bán rượu, thì Thoócton bước vào giữa 2 người, ôn tồn can ngăn Bắc, theo thói quen đang nằm trong 1 góc phòng, đầu đặt trên 2 chân, đưa mắt theo dõi từng cử chỉ của chủ, Bócton chẳng nói chẳng rằng, giáng bốp ngay 1 quả vào mặt Thoócton. Anh lão đảo, suýt nữa thì ngã vật xuống nếu không kịp bấu vào song sắt của quầy rượu.

Những người đứng đấy chứng kiến sự việc lúc bấy giờ bỗng nghe 1 tiếng không phải là tiếng suả, cũng không phải là tiếng ré, mà đúng hơn là 1 tiếng gầm, và họ nhìn thấy thân hình của Bắc từ nền nhà bay lên lao vút qua không trung, nhằm thẳng vào cổ họng Bócton phóng tới. Tên này thoát chết nhờ hấn kịp vung cánh tay ra theo bản năng, nhưng bị hất nhào và đàng sau ngã ngựa ra sàn nhà, Bắc đề lên người hấn. Bắc nhả cánh tay của hấn ra rồi lại nhè vào họng hấn mà cắn. Lần này hấn chỉ che đỡ được phần nào, và họng của hấn bị xé toạc. Đám đông vội xô vào Bắc và đánh đuổi nó ra. Nhưng khi 1 viên thầy thuốc băng bó vết thương cho Bócton, Bắc cứ quanh quẩn lượn tới lượn lui, gầm rít hung tợn, cứ chực xông vào,

nhưng bị 1 loạt những chiếc dùi cui thù địch đẩy lùi. 1 "cuộc hội ý của những người khai mỏ" được triệu tập ngay tại chỗ, đã phán xử rằng cuộc tấn công của con chó có lý do chính đáng, vì bị khiêu khích đến mức phải phản ứng, và Bắc được tha miễn.

Ấy thế là Bắc bắt đầu nổi tiếng, và từ hôm đó tên tuổi của Bắc được truyền tụng từ trại này sang trại khác khắp vùng Alaxen.

Sau sự việc ấy, vào mùa thu năm đó, Bắc lại có 1 hành động theo cách thức khác, cứu sống được Giôn Thoócton. 1 hôm 3 người bạn phường đang giòng 1 chiếc thuyền thoi xuôi 1 đoạn thác ghềnh hiểm trở trên nhánh sông 40 Dặm. Hendor và Piti men theo bờ, dùng 1 chiếc dây thừng nhỏ bện bằng dây chuối sợi buộc neo thuyền từ gốc cây này sang gốc cây khác, còn Thoócton thì đứng trên vừa chống vừa hò hét chỉ dẫn cho người trên bờ. Bắc ở trên bờ lo lắng bồn chồn, tiến lên theo ngang với chiếc thuyền, đôi mắt không bao giờ rời khỏi chủ.

Đến 1 nơi đặc biệt hiểm trở vì 1 gò đá ngầm mấp mé mặt nước nhô ra ngoài sông. Hendor tháo dây néo ra khỏi cây, và trong khi Thoócton chống thuyền tránh ra giữa dòng. Hendor dọc theo bờ chạy xuống phía dưới, tay nắm chặt đầu dây để sẵn sàng néo lại khi nào thuyền vượt qua khỏi gò đá. Vào lúc con thuyền đã vượt qua được và đang băng băng lao xuống theo 1 luồng nước chảy xiết. Hendor níu dây kìm thuyền lại, nhưng anh kìm quá đột ngột. Chiếc thuyền giạt mạnh rồi lật úp, bị lôi vào bờ ngửa bụng lên trời, còn Thoócton thì văng ra khỏi thuyền và bị nước cuốn xuôi và phía nguy hiểm nhất của dòng thác, nơi có vùng nước cuộn dữ dội mà không có kẻ nào có thể thoát chết được.

Ngay lập tức Bắc lao xuống dòng nước. Bơi được 300 mã, giữa vùng nước xoáy điên cuồng, Bắc đuổi kịp Thoócton. Khi nó cảm thấy anh đã nắm được đuôi nó, Bắc nhắm thẳng vào bờ bơi vào với tất cả sức lực tuyệt vời của nó. Nhưng sự chuyển động tiến vào bờ thì chậm, mà sự chuyển động xuôi dòng thì lại nhanh lạ lùng. Từ bên dưới vọng lên tiếng gầm rít ghê người ở nơi mà dòng nước điên cuồng xoáy cuộn càng dữ dội và bị xé nát vụn ra tung toé thành bụi nước giữa những mỏm đá lộ nhô thọc qua như những chiếc răng của 1 cái lược khổng lồ; sức hút của nước khi bắt đầu đổ xuống đoạn dốc cuối cùng thật là khủng khiếp, và Thoócton biết rằng bơi vào bờ là 1 điều không thể nào thực hiện nổi. Anh vật lộn quyết liệt để bám vào 1 tảng đá, nhưng bị trượt, sượt qua 1 tảng đá thứ 2, rồi đâm sầm vào 1 tảng thứ 3 như bị giáng 1 đòn búa tạ. Anh buông Bắc ra, dùng cả 2 tay bấu chặt lấy cái chòm tròn tuột của tảng đá, và hét to đê át tiếng gầm của luồng nước cuộn tung toé: "Vào bờ đi, Bắc! Đi đi!".

Bắc không thể nào trụ lại nổi, nó bị cuốn theo dòng nước, vật lộn 1 cách tuyệt vọng nhưng không tài nào quay lại được. Khi nó nghe tiếng Thoócton nhắc lại mệnh lệnh, nó chồm 1

phần thân mình lên khỏi mặt nước, cất cao đầu như để nhìn anh lần cuối, rồi ngoan ngoãn quay vào bờ. Nó bơi mãnh liệt, và được Piti cùng Hendor kéo vào bờ đúng ngay tại nơi không còn có thể bơi tiếp được nữa mà chỉ có đâm đầu vào cỏi huỷ diệt.

Piti và Hendor biết là thời gian 1 con người có thể bám vào 1 tảng đá trơn trước 1 sức nước cuốn mạnh như vậy chỉ còn tính từng phút, nên họ dốc hết sức chạy thật nhanh ngược lên phía trên, đến 1 chỗ cách xa nơi Thoócton đang bám trụ. Họ dùng chiếc gậy mà họ vừa néo thuyền lúc nãy buộc vào cổ và vai Bắc cẩn thận tránh không để sợi dây làm nghẹt cổ Bắc và làm nó vướng khi bơi, rồi tung nó xuống dòng nước. Bắc dững cảm lao vút ra, nhưng tiếc thay không ra thật đúng thẳng giữa dòng. Khi nó thấy ra được sai lầm của mình thì đã quá muộn, vị trí của Thoócton đã nằm ngang với nó, cách nó ít nhất là sáu nhịp hơi, trong khi nó bị tiếp tục cuốn trôi qua không làm sao lại cưỡng lại được.

Hendor nhanh chóng néo sợi dây, như thể Bắc là 1 chiếc thuyền vậy. Do sợi dây kéo căng ra nứ nó lại giữa dòng nước đang cuộn ào xuống, nên nó bị giúi mạnh xuống dưới mặt nước, và cứ thế bị nhận chìm nghiêm cho đến khi thân mình nó húc vào bờ và được kéo lên Bắc gần như chết đuối, và Hendor cùng Piti vội lao vào cứu nó, làm hô hấp nhân tạo và dốc cho nước chảy ra. Nó loạng choạng đứng dậy rồi lại ngã xuống. Vừa lúc ấy, tiếng kêu của Thoócton vẳng đến tai họ. Mặc dù họ không nghe ra được Thoócton đang nói gì, nhưng họ biết là anh đã kiệt sức. Tiếng gọi của chủ tác động đến Bắc như 1 luồng điện giật. Nó bật dậy và chạy trước 2 người, ngược bờ sông lên đến điểm xuất phát của nó lúc nãy.

Lần nữa, sợi dây lại được buộc vào, nó được tung xuống nước, và nó lại lao vút ra. Nhưng lần này nó lao ra đúng thẳng giữa dòng. Nó đã tính nhầm 1 lần, nay quyết không phạm sai lầm lần thứ 2. Hendor thả dây cố giữ không để cho dây chùng, còn Piti thì cố đảm bảo cho đến khi nó ra tới 1 điểm chiếu xuống Thoócton theo 1 đường thẳng; lúc đó nó mới ngoặc xuống, và với tốc độ của 1 con tàu tốc hành, nó lao thẳng vào anh. Thoócton nhìn thấy nó lao đến, và khi thân Bắc đâm sầm vào anh như 1 cái chùy phá thành, với toàn bộ sức mạnh của luồng nước xô đằng sau nó, anh vội vờ tới và quăng cả 2 tay ôm chặt lấy cái cổ xòm xòm của nó. Hendor néo sợi dây vào 1 thân cây. Bắc cùng Thoócton liền bị giúi mạnh xuống dưới mặt nước. Cổ họng nghẹn tắc, ngạt thở, lộn lên lộn xuống giúi giúi, khi thì Bắc nằm đè lên trên, khi thì Thoócton nằm đè lên trên, cả 2 bị kéo xệt dưới đáy sông lờm chờm, thân thể bị va đập vào những tảng đá và những gốc cây gãy, và cuối cùng được kéo lên bờ.

Thoócton hồi tỉnh thấy mình đang được đặt nằm sấp vắt ngang lên 1 khúc gỗ trên bờ, và Hendor cùng Piti đang kéo cò cửa người anh, đẩy lui đẩy tới cật lực. Anh lập tức nhìn sang phía Bắc. Bên thân hình mền rũ và có vẻ như không còn sự sống của Bắc, Ních đang đứng tru dài, còn Xkít thì đang liếm bộ mặt ướt sũng và đôi mắt nhắm nghiền của Bắc. Bản thân

Thoócton cũng bị những vết thương thâm tím vì bị va đập mạnh. Khi Bắc được cứu cho tỉnh lại, Thoócton cẩn thận sờ nắn khắp mình nó thì tìm thấy 3 xương sườn bị gãy.

- Thôi, không cần phải bàn nữa - anh tuyên bố - Chúng ta cắm trại ngay tại đây.

Và thế là họ ở lại đó, chờ cho đến khi xương của Bắc liền lại và nó có thể lên đường được.

Mùa đông năm ấy, tại Doxan, Bắc lại lập nên 1 kỳ công khác, có lẽ không được anh hùng như vậy, nhưng là 1 kỳ công đã tôn tên tuổi của Bắc lên thêm nhiều nấc trên cột tôtem lưu truyền danh tiếng giữa miền Alaxen. Kỳ công đặc biệt làm hài lòng 3 người bởi vì nhờ nó mà họ sắm được những thứ đồ lè họ đang cần, nhờ nó họ có thể mở 1 cuộc hành trình họ hằng ao ước từ lâu: đi vào miền Đông hoang vu, nơi những người khai mỏ vàng chưa bao giờ bén mảng tới. Sự kiện ấy đã bắt đầu từ 1 buổi chuyện trò tại quán rượu Endôradô, giữa lúc những người ngồi đầy đang bốc lên huyền hoang khoáng lác về những con chó cưng của họ, Bắc, do những thành tích của nó, trở thành mục tiêu của mọi người, và Thoócton bị dồn vào chỗ phải nói cứng để bảo vệ cho thanh danh của Bắc. Sau nửa tiếng sôi nổi, 1 người tuyên bố là con chó của ông ta có thể khởi động 1 chiếc xe trượt tuyết chở 500 pao hàng và kéo nó đi được; 1 người thứ 2 khoe là chó của mình có thể làm được như vậy với 1 chiếc xe chở 600 pao; và 1 người thứ 3, 700 pao.

- Mèng! Mèng! - Giôn Thoócton nói - Bắc có thể khởi động 1000 pao.

- Chuyển dịch được xe? Và kéo đi được 100 mã? - Mátthinxon, 1 tay cự phú cỡ bự, kẻ vừa khoe chó mình kéo được 700 pao, hỏi vặn Thoócton.

- Đúng! Chuyển dịch được xe, và kéo đi được 100 mã. - Giôn Thoócton điềm tĩnh đáp lại.

- Được rồi! - Mátthiuxon nói chậm rãi khoan thai cốt để cho mọi người nghe rõ - Đánh cuộc 1000 đôla là nó không làm như vậy được. Tiền đây!

Nói đoạn, gã ném phịch xuống mặt quầy rượu 1 túi vàng cốm lớn bằng 1 cái xúc xích bôlônho.

Không ai hé răng nói nửa lời. Sự phét lác của Thoócton, nếu quả là phét lác, đã bị thách đấu. Anh cảm thấy máu dồn lên mặt nóng bừng. Cái lưỡi của anh đã chơi xỏ anh rồi. Anh không hề biết là liệu Bắc có thể khởi động được 1000 pao hay không. Những nửa tấn! Khối lượng khổng lồ đó làm anh kinh hoàng. Anh vốn rất tin vào sức lực của Bắc và đã thường nghĩ là Bắc có thể khởi động được 1 khối nặng như thế. Nhưng chưa bao giờ như lúc này, anh bị đặt

vào tình thế phải suy xét giữa khả năng và hiện thực, trước những con mắt của hơn chục con người chăm chăm nhìn anh, yên lặng và chờ đợi. Hơn nữa, anh không có 1000 đôla, Hendo và Piti cũng chẳng có.

- Tôi có 1 chiếc xe trượt tuyết đang nằm ngoài kia, chờ đúng 20 bao bột mì mỗi bao 50 pao - Mátthiuxon nói tiếp với thái độ thẳng thừng đến tàn nhẫn - Vậy xin mời cứ tự nhiên cho!

Thoócton không trả lời. Anh biết nói thế nào bây giờ? Anh đảo mắt nhìn qua hết bộ mặt này đến bộ mặt khác với cái vẻ ngơ ngác của 1 người đã mất khả năng suy nghĩ và đang tìm kiếm ở đâu đó 1 điều gì có thể giúp phục hồi lại khả năng ấy. Đôi mắt anh chợt bắt gặp bộ mặt của Jim Ôbrien, cũng là 1 phú ông giàu sụ và là bạn cũ của anh. Bộ mặt ấy như 1 tín hiệu đối với anh, nó như khích động anh phấn chấn làm cái điều mà lẽ ra anh không hề bao giờ mơ tưởng có thể làm được.

- Anh có thể cho tôi vay 1000 được không? - Anh hỏi, hầu như thầm thì.

- Được lắm chứ! - Ôbrien trả lời và đặt mạnh xuống quầy 1 cái túi nặng chứa ngàn đôla có dư bên cạnh cái túi của Mátthiuxon - Mặc dù tớ chẳng tin mấy là con vật có thể làm được cái trò ấy, Giôn ạ!

Khách khứa trong quán Endôradô đổ hết ra đường xem cuộc thử thách. Các bàn rượu vắng tanh, những người ham mê cờ bạc và những tay ga bạc đều ùa ra để xem kết cục ra sao và để đánh cuộc với nhau. Mấy trăm con người trong những bộ áo lông và găng tay dày cộm xúm đông xúm đò quanh chiếc xe trượt tuyết, cách xe 1 quãng vừa phải để có thể nhìn thoải mái. Chiếc xe trượt của Mátthiuxon chờ 1000 pao bột đã đứng đấy từ vài giờ rồi, và trong cái lạnh ghê gớm (lúc này là 60 độ âm các càn xe đã bị gắn chặt vào lớp băng tuyết đông cứng. Người ta đánh cuộc 2 ăn 1 rằng Bắc không thể nào làm cho xe nhúc nhích được. 1 câu hỏi hắc búa được đặt ra về chữ "chuyển dịch". Ôbrien cho rằng Thoócton được quyền phá cho càn trượt bung ra khỏi băng tuyết, rồi để cho Bắc "chuyển dịch chiếc xe" từ vị trí đứng yên. Nhưng Mátthiuxon thì cứ khẳng khẳng là chữ "chuyển dịch" bao hàm cả việc làm sao cho càn xe bung ra được khỏi lớp băng tuyết gắn chặt vào nó. Đa số những người chứng kiến việc thách đố lúc này đều ủng hộ ý kiến của Mátthiuxon, và do đó liền đánh cuộc lập tức tăng lên 3 ăn 1, cho rằng Bắc sẽ thất bại.

Không người nào dám nhận đánh cuộc tin rằng Bắc có thể làm được kỳ công đó, Thoócton bị ép nhận cuộc 1 cách vội vàng, lòng anh trĩu nặng mối hoài nghi; và bây giờ đây lúc anh tận mắt nhìn vào chính chiếc xe trượt ấy, cái sự vật cụ thể rành rành, với 1 đàn chó kéo xe 10 con (số lượng theo thường lệ) đang nằm co tròn trên mặt tuyết phía trước xe, anh lại càng thấy là công việc này có vẻ không thể làm nổi. Còn Mátthiuxon thì càng trở nên hơn hờ.

- 3 ăn 1 đây! - gã tuyên bố - Nay Thoócton tôi đặt cược thêm 1000 đôla thách 3 ăn 1. ý anh thế nào?

Mọi hoài nghi của Thoócton lộ rõ trên nét mặt, nhưng tinh thần tranh đấu của anh đang được khuấy động - cái tinh thần tranh đấu bất chấp mọi sự chênh lệch, không hề cam chịu bó tay trước điều không thể làm nổi, và không thềm để tai đến gì ngoài tiếng la hét xung trận, anh gọi Hendor và Piti đến bên anh. Các túi tiền của họ đều lép kẹp, và cùng với cái túi của anh, cả 3 chỉ góp lại được có 200 đôla. Giữa lúc họ lâm vào tình cảnh khó khăn, tất cả vốn liếng của họ chỉ còn có bấy nhiêu; ấy thế nhưng họ dốc tuột ra không 1 chút do dự, đặt cược với 600 đôla của Mátthiuxon.

Người ta tháo đàn chó 10 con ra khỏi chiếc xe, và đưa Bắc trong bộ đai cương của nó vào thay thế. Không khí kích động xung quanh đã lây sang cả Bắc, và nó cảm thấy là nó sẽ phải làm như thế nào đó để thực hiện được 1 điều rất lớn lao của Giôn Thoócton. Hình dáng tuyệt vời của Bắc vừa xuất hiện thì những tiếng rì rầm thán phục nổi lên trong đám đông. Thể trạng của Bắc đang giữa lúc hoàn hảo, không có lấy 1 lạng thịt thừa nào, và toàn bộ 150 pao trọng lượng của nó là bấy nhiêu pao can trường và sức mạnh. Bộ lông dày của nó sáng bóng lên ánh mượt mà của tơ lụa. Dọc cổ và trên đôi vai, lớp lông bờm của nó tuy đang lúc nằm yên nhưng vẫn hơi nghênh lên chênh chéch, và hình như cứ dựng đứng lên theo mỗi cử động của thân mình nó, như thể là sức lực thừa ứ của nó đã làm cho từng sợi lông riêng lẻ đều có sự sống và tính năng động. Tầm vóc rộng và đôi chân trước vạm vỡ không to quá khổ mà thật là cân đối với phần còn lại của toàn thân, và trên cơ thể Bắc những bắp thịt nổi lên thành từng cuộn bó chặt hẳn rõ dưới làn da. Người ta đưa tay sờ nắn thử các cơ bắp ấy rồi kháo nhau là nó rắn như sắt, và thể là nước bạc đặt cược tụt xuống 2 ăn 1.

- Ch - chà - chà, t - tuyệt quá, thừa ngài! T - tuyệt quá! - bên tai Thoócton lập cập tiếng nói lấp của 1 gã cóc vàng thuộc nhóm phú ông mới phát lên gần đây nhất (nhóm Xcucum Bensor)
- Ng - ngài để lại cho tôi con ch - chó, tôi x - xin nộp ngài 800, th - thừa ngài, ngay trước khi vào cuộc thử thách, thừa ngài! T - tám trăm ngay khi nó còn đứng đấy, th - thừa ngài.

Thoócton lắc đầu, anh bước đến bên cạnh Bắc:

- Ông đứng xa ra nhé! - Mátthiuxon phản đối - Cuộc thi tự lực, không ai nhúng vào, thiếu gì nơi đứng.

Đám đông im bật. Chỉ còn có tiếng những gã máu mê tao đánh cuộc 2 ăn 1 nhưng chả ai hưởng ứng. Mọi người thừa nhận Bắc là 1 con vật tuyệt vời, nhưng 20 bao bột, mỗi bao 50 pao, lù lù ra đó thành 1 đồng quá lớn trước mặt họ, khiến họ không dám thò tay cời hầu bao.

Thoócton quỳ xuống bên Bắc. Anh giữ đầu Bắc giữa 2 bàn tay anh và kê má anh vào má nó. Anh không lắc nó theo lối đùa nghịch như hương lệ, hoặc nhỏ nhẹ rửa yêu nó, mà anh thì thâm vào tai nó:

- Đã thương ta thì cố lên, Bắc! Hãy vì ta, cố lên!

Bắc rên lên ư ử, với giọng háo hức nén lại trong cổ họng.

Đám đông tò mò ngấm nhìn theo dõi. Sự việc đang trở thành bí ẩn. Có vẻ như 1 sự phù phép. Khi Thoócton đứng lên, Bắc ngoạm lấy bàn tay đeo găng của anh, từ từ cắn vào rồi nhả dần, có phần không muốn rời ra. Đó là sự đáp lại, không phải bằng lời, mà bằng tình cảm thương yêu, Thoócton lùi hẳn ra xa.

- Nào, Bắc! - anh nói.

Bắc kéo căng bộ dây cương, rồi lại thả chúng ra khoảng vài inch. Đó là cách thức mà nó đã được huấn luyện.

- Ji - i! - tiếng Thoócton vang lên sắc nhọn, xói vào bầu không khí im lặng căng thẳng.

Bắc đâm bổ sang bên phải, kết thúc động tác bằng 1 cái chúi mạnh căng hẳn phần chung của dây cương, và cả sức nặng 150 pao của nó bổ nhào tới bị chặn sững lại thành 1 cú thúc mạnh đột ngột. Đống hàng đồ sộ rung động, và từ bên dưới đôi càng trượt phát ra tiếng rạn nứt tanh tách.

- Hô - ô! - Thoóctăn lại ra lệnh.

Bắc lặp lại động tác như cũ, nhưng lần này sang bên trái. Tiếng rạn nứt chuyển thành tiếng gãy rãng rắc chiếc xe trượt tuyết xoay tại chỗ và đôi càng xe nghiêng kèn kẹt trượt đi mấy inch về 1 bên. Chiếc xe đã bung ra được khỏi băng giá. Mọi người chăm chú theo dõi, hoàn toàn không hay biết là mình đang nín thở.

- Nào! Mot - s!

Lệnh của Thoócton phát ra đánh như 1 phát súng lục. Bắc lao bổ về đằng trước, những sợi dây cương bị giật tới đột ngột rung động mạnh và căng thẳng. Sức mạnh toàn thân Bắc thu hết lại thành 1 khối rắn chắc trong 1 nỗ lực ghê gớm ấy. Các bắp thịt cuộn lên và nổi thành nút như những vật có sự sống đang chuyền nó rạp xuống thấp, đầu nó vươn về phía trước và cúi xuống, trong khi 4 chân cào bới như điên như cuồng, những vuốt sắc rạch trên lớp băng tuyết đông cứng thành những vạch song song.

Chiếc xe trượt tuyết lắc lư và rung chuyển, gần như di dịch được về phía trước. Bỗng 1 chân Bắc bị trượt và có tiếng ai đó rú lên lo lắng. Nhưng rồi chiếc xe lao đảo dịch tới, nhích dần theo 1 loạt những cái giạt nhanh liên tiếp, dường như không bao giờ dừng lại. Nửa inch... 1 inch... 2 inch... Những cái giạt giảm đi trông thấy khi xe đã lấy được đà. Bắc bắt kịp từng cái giạt để dần tới vượt qua, cho đến khi chiếc xe lướt đều tiến lên phía trước theo 1 đà trượt vững chắc không còn giạt nữa.

Người đứng xem thở hắt 1 cái mạnh và bắt đầu lấy lại hơi thở bình thường, không nhận thấy là trong những phút vừa qua họ đã ngừng thở. Thoócton chạy theo sau xe, khích lệ Bắc bằng những tiếng ngắn, hân hoan. Khoảng cách đã được đo sẵn, và khi Bắc tiến đến gần đồng cũi đánh dấu cái đích của đoạn đường 100 mã, thì tiếng reo hò cổ vũ nổi lên mạnh dần, mạnh dần, rồi phá lên thành 1 tiếng hoan hô như sấm dậy khi Bắc vượt qua đồng cũi và dừng lại theo mệnh lệnh. Mọi người nhảy căng lên vì khoái chí, ngay cả Mátthiuxon cũng vậy. Người ta tung mũ và giăng tay lên trời. Người ta bắt tay nhau, bắt tay với bất kỳ ai không cần phân biệt và nháo nhác trao đổi với nhau những câu hoan hỉ rộn lên thành 1 mớ tiếng nói hỗn độn chả đâu vào đâu.

Trong khi đó thì Thoócton quỳ xuống bên cạnh Bắc. Đầu anh áp vào đầu nó, anh lắc mình nó đảo qua đảo lại. Những người chạy vội lên đến bên anh nghe thấy tiếng anh rửa Bắc, anh rửa rất lâu và rất nồng nàn, rửa với giọng dịu dàng và thương yêu.

- Ôi! Tuyệt quá! Tuyệt quá, thưa ngài! - lại tiếng nói lấp bắp của tay cóc vàng Xcucum Bensơ bên tai anh - Tôi xin nộp ngài 1000, ngài để nó cho tôi thưa ngài, 1000, thưa ngài, 1200, thưa ngài.

Thoócton đứng dậy. Đôi mắt anh ướt đầm. Những giọt nước ứa ra, không cần giấu giếm, chảy ròng ròng xuống má anh.

- Thưa ngài! - anh nói với gã phú ông - Không được đâu, thưa ngài! Xin ngài hãy bước đi cho rảnh. Tôi chỉ có thể đáp lại ngài như vậy thôi, thưa ngài!

Bắc ngọam lấy bàn tay của Thoócton, Thoócton lắc mình nó đảo lui đảo tới. Những người đứng nhìn, như cùng chia sẻ niềm vui chung sôi nổi, đã lùi ra xa 1 quãng, tỏ vẻ tôn trọng, họ giữ ý không còn ai khiếm nhã cắt ngang 1 lần nữa những giây phút ân tình giữa anh với Bắc.